

God
Stemming i
IF-leiren.

dre båter forut og dreier hensynsfullt vestover mot Drammensfjorden.

Vi blir liggende i front av vinden mens skogen av fargesprakende spinnakere stadig kommer nærmere i det tidlige motlyset. De første passerer, vi får god vestlig vind mot Mefjord. Nå er det store spørsmålet; hvor mange har rundet? Kikkerten kommer frem. De hvite seilene som har satt kursen nordover studeres ivrig. Alle har genaen i toppen. Litt etter hvert dukker det en IF opp litt vest for oss, det er N-135 som leder serien i år. Det er bra. N-39 og N-90 har vi sett mer eller mindre hele tiden, de ligger bak. Vi sniker oss kjapt foran N-135 rundt Mefjord og sannelig ser vi ikke N-75 dukke opp rett bak ham. Sist vi så ham lå han i vindstilla inn mot Bunnefjorden. Det er som om Mefjordbåen ligger der som en magnet og trekker IF'ene til seg med en stadig økende kraft som gjør at de - til tross for ulike veivalg - utrolig nok når dit til samme tid. Etter 14 timers seilas runder det 5-6 IF'er i løpet av noen små minutter.

Inn mot Åsgårdstrand. Vi husker selvfølgelig ikke hvor rundingsmerket er (det kommer vi ikke å gjøre til neste år heller) og lurer fælt på hvor langt opp vi skal. Kapteinen velger å holde kontroll med sine argeste konkurrenter og lar N-90 og N-39 stikke sin egen vei mot Bastø. Det skal vise seg å bli skjebnesvangert. Vi har plutselig tapt noen meter på de to andre og sli-ter fælt for å ta det inn igjen. *Kværner Innovation* passerer oss som et spøkelses-skip, så kjapt, så stille. Og vi som trodde vi gikk høyt!

Der er rundingsmerket og vi ser at de to Bastø-farene har valgt riktig, de ligger

godt foran. Inn mot mål ser vi mulighet for å forsere. Det ligger tungt lavtrykk og presser over land. Vi får noen kast derfra, men ikke nok til at vi klarer å ta igjen N-75. Han går i mål noen sekunder før oss. Klokka er 07.05. Kapteinen banner, men han skal ha den ros at selv om han depper fælt når det går dårlig underveis (og Mannskapet knurrer at nå får han jaggu ta seg sammen), er humøret helt greit når mållinja er passert.

Vel i havn ved Roklubben, ingen flere IF'er å se enn de vi har ligget og knivet med. Det betyr femte plass. Litt leit med tanke på at vi da faktisk var først rundt Mefjord, men pytt, pytt; vi skal ha noe å strekke oss etter neste år også. Vi trøster oss med at det sikkert er ulidelig å leve et helt år og hele tiden tenke på å måtte forsvare en førsteplass.

Havna fylles sakte opp. Snart kan vi nesten gå tørrskodd over. Vi ligger langs-kips langs flytebygga og det ligger seks båter utenfor oss. Praten går ivrig om rutevalg, vind og vær, mens små glass løftes og gratulasjoner utveksles. *Ifnot* var nok en av de bedre utstyrte båtene med tanke på den omtalte ankerdrammen. Det viste seg at hverken Mannskapet eller Bror hadde tatt noen sjanser og resultatet var at det ganske raskt kom opp tre lerkker fra ulike gjemmesteder.

Dusj, et par timer på øyet, rusletur for å kikke på andre båter før vi får stablet ut et langbord som IF-folket benker seg rundt. Marinekorpset og Elg lager kjempestemning mens grillene gløder og pilsen står duggkald. Kapteinen konstaterer at det er bedre å feire Færder-kvelden i Horten enn på Ullevål sykehus og får en viss forståelse for det synspunktet.

Vi køyer ganske tidlig, mens stemningen fortsatt er høy og lurer litt på om det blir noe særlig til nattesøvn der vi ligger midt i "storgata". Intet problem, vi merker knapt dekksvandringen og våkner godt uthvilte neste morgen. Vi spiser frokost på terrassen mens havna våkner og berømmer Roklubben for utrolig innsats.

Håpet om å komme seg tidlig av gårde sviner raskt, det ser ikke ut som om de utenfor har lyst til å dra og da er våre muligheter begrenset. Det betyr at Kapteinen får med seg premieglasset før vi kaster for-tøyningen og setter kursen nordover i fin sønnvind. Den står inn og turen tar bare seks timer, en halvtime mer enn fjorårets (ifølge Kapteinen fordi Mannskapet insisterte på å bade underveis).

Seilassen oppsummeres nok en gang og vi slutter ikke å undre oss over hvor jevnt båtene seiler. Etter 15 timers seilas har de første 14 IF'ene gått i mål i løpet av en halvtime - klart det er moro. Kapteinen tenker fremover og ymter såvidt frempå om nytt storseil. Bror begynner å kikke seg rundt etter sponsorer, de står ikke akkurat i kø, men så har han et helt år på å lete.

Vel hjemme finner jeg frem Osloboka av Knut A. Nilsen. Den kom ut i 1974 og her skriver han: "For det er Færderseilassen vi er med på. Denne største mønstringen av seilbåter som vi har her tillands samler rundt 300 båter i en elskverdig kappseilas hvor det for en gangs skyld ikke er viktigst å vinne, men å delta..."

Færder'n rommet i år 1030 båter, men er fortsatt like elskverdig. Og klart det er viktigst å være med. Men neste år skal vi nok gjøre det enda litt bedre likevel!